

брази положеніето ѝ, отчаяніето ѝ, сълзитѣ ѝ, мъжитѣ ѝ—
неможе да ся искаже това страшно и ужасно страданіе, за
примѣръ на свѣта, за страданіята на челоувѣчеството.

Ношитѣ преминуваше будна и посредеъ хиляда страхо-
тиа, защото подѣ тѣзи страшна подземность ся слушахъ ся-
какви гласове и екоти необясними. Осещаше какѣ мишките
тъ скачахъ около нея и когато тя въ темнотата искаше да
ся заварди отѣ тѣхъ съ ръката си, осещаше да ѝ хапять
по прѣститѣ. Паяжинитѣ бѣха толкозъ много прострени щото
паяцитѣ пълзеха по лицето ѝ и по ръцѣтѣ ѝ като сповяхъ
на горѣ на долу. Настѣкоми сякой видѣ около нея. Сякой
часъ на нея ся струваше като послѣднѣ на живота ѝ —
сякога беше като въ предсмъртно бълнуваніе. О! колко
пѣтя нощъ или день скачаше нещастната права на кра-
ка, стресната въ сѣня си (само ако можаше да ся на-
рече спанье вѣколко минутна почивка, и тя толко измѣ-
чителна за нея) улаваше косѣтѣ си и като извърташе очи-
тѣ си въ мрачината, викаше колкото имаше сила и така из-
говнаше призрацитѣ които ѝ плашехъ. Колко пѣтя пакѣ
ся усмихваше жалостно осмихваніе, което еше повече здро-
бваше сърцето на който бы ѝ видѣлъ, като ся въобрази-
ваше че говори съ другара си Якинта. Тогива тя докарва-
ше на умѣ миналото си, веселитѣ игри съ другаркитѣ си,
майчинитѣ си милванія, онѣзи на любезника си, умираніето
на майка си, заплашваніята на баща си, докарваше въ ума
си за добрата Агата, за вѣрната си Франциска, за лукавый
Петра, за сичкитѣ които ѝ обичахъ и за сички които ѝ
презирахъ; Сичко, сичко отведнажъ излизаше предѣ очитѣ
ѝ, и нейнитѣ пренасанія бѣхъ пълны съ жалость и скърбь.

Кой ли челоувѣкъ, ако да бѣдеше очевидецъ на тѣзи
страшни страданія, не щеше да земе единъ ножъ и да го